

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, červen 2009 (č.63)

Poutníci medžugorští

Svátky v červnu:

- 6.6. Svatý Norbert, zakladatel premonstrátského řádu
- 13.6. Svatý Antonín z Padovy
- 19.6. Svatý Jan Nepomuk Neumann
- 21.6. Svatý Alois Gonzaga
- 22.6. Svatí Jan Fisher a Tomáš More
- 24.6. Narození svatého Jana Křtitele
- 25.6. Ctíhodný Ivan, poustevník
- 29.6. Svatí Petr a Pavel

Panna Maria, jak ji vykreslují
mežugorští vizionáři →

Pozvánky na červen:

* Odpolední **Pout' do Mariánských Radčic** se koná v sobotu 13.června. Odjezd autobusu je v 14:00 hod. od hudební školy. Návrat do 19:00 hod. Cena pro dospělé: 100 Kč, pro mládež a děti: 50 Kč. Využijte této možnosti!

* Mše v **Sušanech** bude v neděli 14.6. ve 14:00 hodin.

*V neděli 14. 6. v 15:00 hod bude v Jirkově na farní zahradě **opékání** buřtíků s programem pro mládež a broučky.

* Mše v **Boleboři** bude 28.6. v 15:00 hodin.

---

* **Tradiční poutě na Květnově** se uskuteční o nedělích: 5.7., 12.7.,19.7., české mše jsou v 8:30 a 10:30 hod., německé v 14:15 hodin.

* Pozvánka pro mladé na **Pařeztour 2009**—ten se uskuteční v Polských Tatrách. Ubytování zajištěno v klášteře v Bukowině Tatranskej za minimální ceny. Skvělé trasy a výhledy. Termín akce: 5.7.-10.7.2009. Zájemci, hlase se u P.Miroslava, e-mail: farajirkov@tiscali.cz

* Pozvánka na cyklistický Ondroštour do okolí Brna o prázdninách na přelomu července a srpna. Bude ještě upřesněno v příštím čísle Aegidia! Sledujte!

* Pozvánka na **letní „tábor“** pro děti a mládež. Pobyť bude v Boršicích na faře. V programu je návštěva poutního místa Velehrad, hradu Buchlov, zámku v Buchlovicích, koupání, atd. Cena: 1000 Kč. Termín: 9.8.-15.8. Odjezd od fary v Jirkově 9.8.(ne) v 15:00 hod. auty. Návrat odp. 15.8. (so). Kontaktujte nejlépe přes e-mail: farajirkov@tiscali.cz

Stalo se v květnu:

Křest: Marie Kateřina Drapáková

Mše v kapli P.Marie ve **Vinařicích** byla sloužena P.Aloisem z Chomutova.

Pout' do Medžugorje se konala na začátku května. Z Chomutova a Jirkova se zúčastnilo asi 20 poutníků. Hlavním poselstvím je **mír, pokoj, usmíření**. Při májových pobožnostech jsme o tomto poselství rozjímali. Na internetu najdete sestřih fotografií na adrese: [www.youtube.com/](http://www.youtube.com/user/dvoulety)

[www.youtube.com/](http://www.youtube.com/user/dvoulety)
 u s e r /
 dvoulety
 (na obr.mše
 v kapli:
 P.Miroslav,
 P.Jiří Kalaš, P.Radim)

Svíčky s obrázkem Panny Marie „Květnovské“ budou v prodeji

Příprava na květnovské poutě pro německé poutníky se konala 18.5. na jirkovské faře. Pozvání přijali mimo jiné P.Brünnler z Olbernhau a P.Bohaboj z Chemnitz.

Záznam z **Eucharistického dnu 9.5.** na Květnově najdete na: <http://www.youtube.com/user/dvoulety>

Bohoslužba **Görkauer Freundeskreis** se konala v jirkovském děkanském kostele v sobotu 23.května. Pobožnost znamenitě připravil pan Jürgen Schmidt.

Chrámky jsou posvátné prostory, nikoliv sportovní haly

Způsoby chování, ať už dobré nebo špatné, nejsou nikdy soukromou záležitostí, nýbrž vždy vyjadřují kulturní stav společnosti. To platí také pro „chování“ v kostele.

Krátké kalhoty a hluboké dekolty. Navštívíte-li kostel a především velkou katedrálu v jižní Evropě, máte ještě dobrý pocit posvátného prostoru, a při jejich návštěvě ví i občan ze severu, že nemůže dovnitř vstupovat v jakémkoliv oděvu. Krátké kalhoty, holá ramena, hluboké dekolty či čepice na hlavě zde nestrpí. Nejčastěji obdrží návštěvník plastickou pláštěnku, která přikryje nahé části těla. Můžeme se nad touto přísností usmívat, ale pravdou zůstává, že každé místo má své specifické oblečení. To platí pro pláž, školu i divadlo.

Chrámový prostor jako dům Boží má svou důstojnost. S touto důstojností je neslučitelné např. **cumlání lízátek** nebo **žvýkání žvýkaček**. Tradice v našich společenských pravidlech předpokládá, že muži a chlapci v uzavřených prostorech a při zdravení nemají na hlavách **klobouky** a **čepice**. To je gesto zdvořilosti a úcty. Pro chování v chrámu platí: chlapci a muži sejmou před vstupem do kostela klobouky a čepice. Dívky a ženy pokrývky ponechávají na hlavě.

Znamení kříže, při kterém se vyslovuje „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“, je základní úkon katolické modlitby. Začínáme a končíme tak každou modlitbu. Vyjadřuje se tak znak kříže. Pro katolického křesťana je tento znak znamením požehnání pro celé tělo, které se pak oddává modlitbě.

Pokropení svčnou vodou: Při vstupu do kostela namočí katolický křesťan špičky prstů v kropence se svčnou vodou a pak dělá znamení kříže. Připomíná si tím svůj křest, který mu umožnil vstup do církevního společenství. Toto gesto se opakuje při opouštění kostela. Tím si věřící opět připomíná svou úlohu, kterou má jako pokřtěný ve světě.

Přiměřená chůze: Rychlá chůze a běhání je pro kostelní prostor nevhodné. Krok má být přiměřený tak, jak má být ukázněné všechno chování. Jsme na posvátném místě a to by mělo ovlivňovat všechnen náš pohyb. Rovněž vcházet bezdůvodně do presbytáře (kněžiště) či za mřížku u Svatostánku je nepřipustné.

Pokleknutí: Pokleknutím směrem ke svatostánku, který označuje věčné

světlo, dává katolický křesťan najevo, že chápe chrám jako dům Boží, resp. jako zvláštní místo skutečné přítomnosti Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti oltářní, a že tuto víru vyznává. Pokleknutí je v mnoha kulturách znamením podřízenosti a uznáním svrchovanosti toho, před kým poklekáme.

Klečení: S pokleknutím souvisí také klečení. Klečení je znamením úcty, pokory a podřízenosti. Protože modlitba se má konat ve vši pokoře, je klečení nejpůvodnějším a nejpřiměřenějším držením těla při modlitbě. Zvláště při mši svaté počínaje proměňováním je klečení projevem klanění a úcty k Ježíši Kristu, který sestoupil na oltář, aby se za nás obětoval a daroval se nám. (Pokleká se už po Sanctus.)

Mlčení: Mlčení je projevem úcty a pozornosti. Proto v kostele vždy platí příkaz mlčení. Je to nejen pozornost a ohleduplnost k ostatním, kteří se v tomto prostoru soustřeďují k modlitbě. Je to především základní projev úcty k přítomnému Bohu.

Držení rukou: Během bohoslužby je držení rukou důležitým gestem. Známe dvě formy držení rukou: při jedné prsty zapadají do sebe, při druhé se dlaně s nataženými prsty přikládají k sobě. Oba tyto způsoby jsou rovnocenné.

Modlitba: Při každém i krátkém pobytu v chrámě by měl katolický návštěvník setrvat alespoň v krátké modlitbě. Jako modlitba se doporučují střelné modlitby nebo Otče náš spolu se Zdravas Maria.

Všechny tyto projevy nejsou něco jako uniformující předpis dvorské etikety, nýbrž **vnějším projevem vnitřního postoje úcty** a pokory, které vyrůstají z živé víry. Proto i výchova našich dětí k správnému chování v chrámě musí začít s předáváním víry vštěpováním vnitřního přesvědčení, že katolické chrámy jsou v první řadě místem, kde zvláštním a reálným způsobem přebývá náš Pán, kde se s ním můžeme osobně setkat, klanět se mu a rozmlouvat s ním. Vhodné úkony, držení těla a projevy chování nejsou jen výrazem naší pokorné úcty, ale také estetickým projevem naší oprávněné křesťanské hrdosti, že můžeme náležet k jeho lidu.

Nejsou soukromou záležitostí, ale výrazem společenského a kulturního stavu našeho křesťanského společenství a současně nás vhodně disponují k zaujetí odpovídajících vnitřních postojů, o kterých vydávají přesvědčivé svědectví.

Připravila sestra Imelda - odkaz: <http://www.opatbrno.cz/index.htm>

Velehrad—křižovatka cest, duchovní střed a srdce Evropy

Proč na pouť? Pout' je 1. znamením pokání, a to za hříchy minulé i současné, kterých se dopustili lidé i skupiny, 2. prosbou za spásu svou a svých bližních a na další úmysly a 3. poděkováním za Boží přírodu, kterou procházíme, i za schopnosti, které od Stvořitele máme. Doufáme, že každá pout' bude mít dobrý duchovní dopad na naši vlast i církev, na naše farnosti i duše.

Jako malé praménky vycházejí pěšky skupinky poutníků z více míst, aby se pak na Velehradě slily v mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které právě odtamtud k nám přišlo. Dalším úmyslem pouti je prosba za víru v našem národě. V cíli pouti obnovíme zasvěcení národa Bohu rukama Panny Marie, které na Velehradě v roce 1993 vykonali biskupové Čech a Moravy.

Čeští poutníci před branami Velehradu, poslední nocleh v Boršicích - 2008

Velcí i malí, mládež i rodiny se mohou přidat. Začínáme v předposledním prázdninovém týdnu a jdeme pěšky 30-36 km denně s doprovodným vozidlem, které veze zavazadla (i unavené poutníky).

Vychází se vždy předposlední týden v srpnu, kdy jsou už prázdninové tábory uzavřeny a kdy ještě zbude týden na léčení puchýřů. Letos se vychází v pondělí 17.srpna. V pondělí se vychází z Vranova nad Dyjí nebo Netína u Velkého Meziříčí anebo z Vítochova u Bystřice nad Pernštejnem. V úterý se pak jde ze Znojma, Velkého Meziříčí a také z Olešnice, ve středu se přidávají Brňané a také svou pout' začínají Olomoučané, atd. Hlavní mše je na Velehradě v sobotu v pravé poledne. Více info najdete: www.poutnik-jan.cz

U rodinného alba s paní Terezou v Rachově. Rodný dům Ladislava Kubička.

→

Návštěva rodného místa P.Ladislava Kubíčka na Ukrajině

V rámci dovolené jsem se chtěl podívat na Podkarpatskou Rus a místa spojená s bývalým Československem. První věc, na kterou jsem si musel zvyknout, bylo jiné písmo - dědictví žáků svatých Cyrila a Metoděje. K erbu Zakarpatské oblasti:

Герб Закарпатської області має форму розтягнута щита. У лівій частині в срібному полі - зображення червоного ведмедя, що стоїть на задніх лапах і дивиться вліво.

Nejznámější destinací pro české turisty je vesnice **Koločava** v Karpatech, o které píše Ivan Olbracht. Známy je jeho **Nikola Šuhaj** Loupežník. Při hezkém dřevěném kostele najdete i tři hroby četníků, které tento zbojník zabil. V Koločavě najdete také Četnickou stanici z roku 1921 a krčmu v jediné budově. Dnes je tu i penzion pro turisty. O životě na Podkarpatské Rusi však psalo více českých spisovatelů. Více se dozvíte v koločavském muzeu nebo v Užhorodě, v centru krajanského spolku. Dalším místem, které mě velmi zajímalo, byl **skautský tábor Jaroslava Foglara** nedaleko horského jezera **Syněvir**. Zde tábořil v roce 1938 a následně o tom napsal knihu „Hoši od Bobří řeky“. Dnes je vstup k Syněvirskému jezeru zpoplatněn a je zde národní park. Dobře si Foglar vybral... Místní lidé na to však moc nedbají a tak podél krásných kamenitých řek najdete spoustu odpadků a hlavně PET lahví. Neexistuje tu svoz odpadu.

V dolinách, kde je civilizace lepší, jsem navštívil architektonické zvláštnosti Zakarpatských měst - české domy a čtvrtě - jako třeba čtvrť Malé Galago v **Užhorodu** nebo Masarykova kolonie v **Chustu**. Na české domy vás hrdě upozorní v každém městě. Za sovětů nic dobrého neměli a i teď jsou až na chvostu Ukrajiny. Z Užhorodu je daleko do Kyjeva jako do Prahy. Někteří by to hlavní město vyměnili. Chtěli by většinou i do EU. To by myslím prospělo hlavně jejich hrozným silnicím.

Dalším cílem mé cesty byl rodný dům patera Ladislava Kubíčka. Ten se narodil ve městě **Rachov** na samém východě Zakarpatí. Za první republiky do Rachova jezdil pravidelný rychlík z Prahy. Ladislavovy rodiče sem přišly jako úředníci. Jejich domek je prostý, s číslem popisným 33. Všude kolem města jsou hory a nabírá sílu řeka Tisa. Nedaleko Rachova je památník **geografického středu Evropy!** Podařilo se nám najít v Rachově známé, kteří ještě mluví česky a ti nám vše ukázali, zavzpomínali a popili jsme i horilky. Ladislav se s rodiči po 13 letech odstěhoval zpátky na Moravu. Příčinou byl nástup Hitlera k moci, kdy Podkarpatská Rus připadla Maďarsku.

P.Ladislav po vystudování na lékaře a na kněze působil v Litoměřické diecézi a 11. září 2004 byl zabit na své třebenické fari. Je pohřben v Kunštátu na Moravě. Krátký sestřih fotek z mé cesty najdete na: <http://www.youtube.com/user/dvoulety>. Více si povíme a promítneme o zimních večerech na „společu“.

P.Mirek (foto z knihy Až k prolítí krve)

Zkouška dospělosti.

U divokého kmene Pygmejů v Nové Guineji stojí na kraji vesnice, kde začíná buš, malá, úplně osamocená chatrč z bambusové třtiny, vymazané hlínou. Chatrč nemá okna, jenom nízký otvor, který je vlastně jediným vchodem. V určité chvíli je tento otvor úplně zavřený. Chatrč připomíná hrob. Je to chatrč zasvěcení. Každý čtrnáctiletý chlapec je tu zavřen v úplné tmě a přebývá v samotě a mlčení sedm dní. Živí se sedmi bulvami vařeného manio-ku a žízeň zahání dvanácti zralými plody papáji. Chlapec nemá sebemenší kontakt s vnějším světem, má ale k dispozici provaz upletený z láán. Provaz vede ke zvonci venku a ve chvíli beznadějného zhroucení nebo nebezpečí je možné přivolat pomoc. Je to tak zvaný *kalamá* – zvonec pokušení. Jestliže chlapec snese izolaci sedm dnů a sedm nocí bez přerušení, bude slavnostně přijat celou vesnicí do společenství dospělých. Složil úspěšně zkoušku: naučil se být sám, mlčet, překonat strach, zamýšlet se. Stal se z něho dospělý člověk. Kolik z nás, civilizovaných lidí, kteří se cítíme dospělými, se naučilo přebývat v samotě a mlčení a překonat strach? Stále taháme za nějaké zvonce pokušení přivolávající pomoc ...Není to známka naší nedospělosti?

Za jedním mnichem přišel člověk a zvědavě se zeptal: „Co pro tebe znamená ticho?“ Mnich právě stál u studny a čerpal vodu. Řekl svému hostu: „Podívej se do studny! Co vidíš?“ „Nevidím nic, jen zčerenou vodu,“ odpovídá host. Chvilku zůstali stát v klidu a mnich ho za chvíli vybidne: „Podívej se teď do studny! Co vidíš?“ „Teď vidím svůj odraz ve vodě – vidím sebe,“ volá host. „Vidíš – to je moje zkušenost s tichem: vidím v něm lépe sám sebe,“ říká mnich. Ticho k soustředění potřebuje každý, nejen mnich a nejen pygmejský chlapec, aby dokázal, že je dospělý. S walkmanem na uších či stále zapnutou televizí nelze postřehnout důležité věci pro vlastní rozvoj a život! Každý začínající den může pro nás být vhodnou inspirací, abychom dohlédli na své „zvonce pokušení“, za něž máme stále chuť tahat, protože nevydržíme chvilku zticha. A přitom to tolik potřebujeme.

Připravila sestra Zdislava: Ranní zamyšlení s Prokopem Siostrzonkem (KNA)

Povolávací rozkaz – nejen pro seniory.

Vypráví se vtip: Duše přichází do nebe a vyčítá Pánu, jak to, že jsem už tady? Vždyť jsem dostala příslib, že dostanu předem znamení. A Pán jí namítá: „A co ta tmavá „razítka“ na kůži? Zhoršený zrak, sluch, chůze, paměť, to je málo? To ti nestačilo, to ti nic neříkalo?“

Někdo dostane jen pár znamínek, jiný je obdarován bohatě, než se dočká toho závěrečného „razítka“, jako povolávacího rozkazu vyzývajícího k odchodu. Buďme tedy bdělí a nepřehlédněme žádnou Boží výzvu a pozvání k přípravě na návrat domů. Zanechme všech obav a těšme se. Vždyť ani oko nevidělo ...co Bůh připravil těm, kdo ho milují.

Co nám přinesly Velikonoce?

Nedávno mě oslovila otázka – co ti daly letošní Velikonoce ? Odpovědi mohou být různé. Možná by nás přivedla otázka i do rozpaků. Odpovědět si musíme po pravdě každý sám. Ať je naše odpověď jakákoliv, stále je tu naděje.

Hod Boží svatodušní – Letnice- zakončují velikonoční dobu a zůstávají jaksi ve stínu velkých svátků Velikonoc - velké noci. Přitom víme, že pro apoštoly byly události ukřížování i zmrtvýchvstání velikou otázkou, údivem, úzkostí. Pán jim musí dodávat odvahy, když přichází po zmrtvýchvstání a říká: „Nebojte se, Já jsem to, dotkněte se mě, dejte mi něco k jídlu“, aby ukázal že není pouhý duch, ale že má tělo – oslavené tělo, což bylo opět něco nového, neznámého, nepochopitelného. Čtyřicet dní se jim Pán Ježíš zjevuje, učí a připravuje je na svůj odchod. Přesto se ho těsně před nanebevstoupením zeptali: a obnovíš, Pane, teď v Izraeli království?

Musí je vyzvat, aby čekali v modlitbách na Přímlovce, Utěšitele, který je uvede do celé pravdy a vybaví je silou ke svědectví. A tak se také stalo. Až po naplnění Duchem svatým je opouští nejistota, strach a najednou vědí co dělat, co říkat. Otevřela se jim mysl i ústa.

Pokud si nevzpomínáme na přínos letošních Velikonoc, neztrácejme naději, čekejme na modlitbách a prosme o naplnění, aby se i nám otevřela mysl a poznali jsme k čemu nás Pán volá, komu pomoci, kdo na nás čeká, komu odpustit, s kým se usmířit, jak Pánu děkovat. Nechme se i my uvést do celé pravdy o nás samých i o Bohu, věčné Lásece a Jeho nekonečném milosrdenství.

Sestra Zdislava

← **Fotka z poutě do Jablonného, Zákup a Modlivého dolu 30.5.09** | když bylo deštivo, autobus byl plný poutníků, ti nejstarší dostali čokoládu - i malých. Děkujeme otci Aloisovi za pozvání do zákupského zámku! **Svatá Zdislava, ochránkyňe manželství a rodin, oroduj za nás!**

Kněží mezi námi.

Blíží se svátek apoštolů sv. Petra a Pavla, kdy bývají v církvi nejčastěji kněžská svěcení.

Sdělovací prostředky hledají především senzace, kterými by nás nalákaly, ohromily. Informují především o skandálech a různých pochybeních a vděčným objektem jim je církev i jednotliví kněží. Tak vytvářejí velice pokřivený pohled společnosti na ty, kteří si ve své většině zaslouží především naši úctu a vděčnost, protože svůj život nabídli nezištně službě Bohu a nám všem.

Každý z nás bychom jistě mohli jmenovat spoustu vzácných kněží, kteří nás obohatili, povzbudili a jsou nesmazatelně zapsáni v našich srdcích. Časopis Tarsicius 4/2009 seznamuje s jedním takovým kněžským životem. Životopis je jen stručný v datech a není až tak podstatný. Otec **Jaroslav Zrzavý** (PhDr) nar. 23.8.1924 v Krucemburku svým příkladným kněžským životem oslovil mnohé mladé kněze, kteří o něm vydávají svědectví:

Sportovní duch.

Hrál závodně fotbal za Pardubice, kam z domova dojížděl na každý zápas na kole (42 km tam a 42 km zpět). Hrál také výtečně šachy, ale když zjistil, že to u něho přerůstá ve vášně, okamžitě s tím přestal. Byl vychováván k sebezáporům a sám je od dětství vyhledával. Jednou na sebe prozradil, že když mu bylo asi 9-10 let, slíbil Pánu Ježíši, že z lásky k Jeho utrpení nebude jíst sladkosti. Tento slib zachoval celý život. Toto mi svěřil zhruba ve svých 75 letech, kdy měl ještě všechny zuby, což považoval za přirozenou odměnu Boží za tento celoživotní sebezápor. *otec Vojtěch Novák*

Humor v sakristii – ještě nepřišla jeho hodina.

Jeden starší ministrant (ač bydlel za kostelem) chodil vždycky pozdě (tj. méně než 5 minut před začátkem mše sv.) a vždy hned ve dveřích sakristie si stěžoval, že musí topit a že ho zlobí kotel. Pater, když jsme tipovali, zda dnes přijde, pravil: „Ještě nepřišla jeho hodina“. My mladší jsme mu přezdívali „Antonín, topič elektrárenský“. *otec Marek Miškovský*

Boj s televizí.

Vynikal sebeovládáním. Dokázal důsledně krotit své smysly, vyhýbal se marnostem a vyhledával ušlechtilé a duchovně hodnotné podněty pro vnitřní život. Druhé k tomu nenutil, pouze inspiroval svým příkladem. Proto nechtěl na faře televizi, i když se jej k tomu mnozí snažili přesvědčit.

Jednou mu přátelé chtěli udělat radost k narozeninám. Přivezli mu na faru velkou krabici a k jeho zděšení mu sdělili, že je to televize. Protože je nechtěl zarmoutit, podle zásady „darovanému koni na zuby nehleď“ přijal dar pokorně. Když však krabici rozbalil, zjistil, že je uvnitř místo televize klec

s kanárkem. A tak se obava proměnila v radost. Kanárek pak vesele poletoval, skřehotal a obveseloval četné návštěvy. „Díky, otče Jaroslave, za světlo Tvého příkladu! Věřím, že se teď díváš na tu nejkrásnější „televizi“, kterou je oblažující Boží tvář.“
otec Lohelius Z.Klindera, O.Pream.

Více vzpomínek na otce Jaroslava najdete na www.tarsicius.cz/archiv.php
(izf)

Je třeba poslouchat autoritu?

Člověk není nikdy tak velký, jako když poklekne. (Blahoslavený Jan XXIII.)

„**Naše mládež miluje přepych, je špatně vychovaná**, vysmívá se představeným a vůbec si neváží starých lidí. Dnešní děti jsou hotoví tyraní. Nepovstanou, když do místnosti vejde starší člověk. Odmlouvají rodičům. Stručně řečeno: jsou velmi špatné...“ To jsem neslyšel na konci roku v základní škole, ale opsal od římského filozofa Seneky. „Ztratili jsme všechny naděje, pokud jde o budoucnost naší země, až dnešní mládež převezme do svých rukou otěže řízení. Je to mládež neukázněná, drzá a nesnesitelná.“ Ani toto není povzdech starších dam na lavičce kdesi v parku, ale slova velkého básníka Hesioda. A věty: „Náš svět je v kritickém stavu. Děti neposlouchají rodiče, neučí se, nemají touhu po vzdělání. Konec světa není příliš daleko...“ rovněž nepocházejí ze současnosti. Zaznamenal je 2000 let před Kristem jakýsi egyptský kněz...

Lidé si vždy stěžovali na nedostatečnou poslušnost různých stupňů autorit. Neubráním se však dojmou, že pod pojmem poslušnost si často představujeme bezvýhradné přijetí svého názoru. Slovo autorita pochází z latinského *augere*, tedy zvětšit, rozmnožit. Můžeme klidně dodat: rozmnožit dobro druhého. Ten, vůči němuž projevujeme svou autoritu, má našim působením dojít plnosti všeho, co je pro život nezbytné. Autorita tedy nespočívá v tom, žádat po druhém, aby se mi podrobil, ale ve vedení druhého ke stále většímu dobru. Tak rozlišujeme autoritu pravou a falešnou. Falešná druhého zotročuje, protože myslí na vlastní právo a nepomáhá druhému k osobnímu rozvoji.

Správná je autorita služby. Nositel úřadu by si měl být vždy vědom, že mu byla svěřena jako odpovědnost za splnění určitého úkolu. Autorita přerůstá svého nositele, to platí v demokratických společnostech i v církvi. Nejlépe to znám z *Řehole Benediktovy*: opata ostatní neposlouchají proto, že je to skvělý či respektovaný člověk, ale proto, že v jejich středu stojí na Ježíšově místě. Ježíše poslouchám proto, že ho poslal nebeský Otec: proto ten pozemský otec – *abbas*, opat – stojí na místě Božím. V něm naslouchám Bohu.

Největšími nepřáteli autority nejsou jen diktátoři, ale často i nositelé autority v demokratickém systému, církvi či rodině, kteří nerespektují základní princip svěřenosti autority a nectí odpovědnost ve službě těm, k nimž jsou poslání.

Ranní zamyšlení s Prokopem Siostrzonkem (KNA)

Historické zastaveníčko

Horní Ves, německy **Oberdorf**, se poprvé zmiňuje roku 1252 spolu s blízkým Chomutovem. Ač místní žili v symbióze s městem, zachovávali si svou vlastní hrdost.

Ve vsi se pěstovala pšenice, kukuřice, ječmen, hrách a brambory. V zahradách rostlo velmi dobré ovoce. Chovala se drůbež, prasata, kozy, hovězí dobytek a koně. Mezi významné stavby patří kostel svaté Barbory, budova **pivovaru** se sklepy (fungoval v letech 1872 - 1935; 30 000 hl), továrna na boty, dvě továrny na hřebíky, hotel a měšťanská škola.

Kostel svaté Barbory vznikl v Horní Vsi při významné obchodní cestě přes Krušné hory - od 17. století zvané Lipská císařská silnice. Vlastní kostel je torzem nedokončeného velkého kostela, jehož výstavba byla zahájena okolo roku 1500. Ve stěnách sakristie a depozitáře v patře jsou **střílny** různého tvaru - klíčové i jiné, to svědčí o stylu tzv. opevněného

kostela, který sloužil zároveň jako útočiště v nouzi. Kněžiště bylo upraveno na počátku 17. století jako malý kostel. Rozestavená kostelní loď byla stržena a z jejího kamene byl postaven **most přes Chomutovku**. Hřbitov byl původně kolem kostela, až v roce 1873 byl zřízen nový. V současné době se jedná o opravě střechy. V kostele se dnes konají katolické bohoslužby jak východního tak západního ritu.

Horní ves patřila do farnosti Chomutov a pod panství na **Červeném hrádku**. 1. srpna 1928 se Horní Ves stala **součástí Chomutova**.

Citát na červen: „**Kde není lásky, vynikne každá chyba.**“ (anglické přísloví)

Cena 5 Kč. Vydává Děkanství Jirkov (www.jirkov.farnost.cz) e-mail: farajirkov@tiscali.cz

